

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Zamyšlení nad zasvěceným životem

Skutečný úspěch v tomto životě přichází tehdy, když zasvětime svůj život – to jest svůj čas a rozhodnutí – Božím účelům.

Jako mladý muž jsem v roce 1964 navštívil Světovou výstavu v New Yorku. Jednou z mých oblíbených zastávek byl pavilon Církve SPD, kde byla impozantní replika věží chrámu Salt Lake. Tam jsem poprvé viděl film *Člověk hledá štěstí*. Filmové vylíčení plánu spasení, které namluvil starší Richard L. Evans, mělo významný vliv na mnoho návštěvníků, včetně mě. Starší Evans mimo jiné řekl:

„Život vám nabízí dva cenné dary – jedním je čas, a tím druhým je svoboda rozhodování, svoboda koupit si za svůj čas cokoli chcete. Máte svobodu vyměnit svůj přiděl času za napínavé zážitky. Můžete ho prodat za nízké choutky. Můžete ho investovat do chamtivosti. ...

Máte svobodu volby. Toto však není výhodná koupě, protože v těchto věcech nenajdete trvalé uspokojení.

Za každý den, každou hodinu, každou minutu svých vyměřených let ve smrtelnosti se jednou budete muset zodpovídat. V *tomto* životě kráčíte s vírou a prokazujete, že jste schopni si vybrat dobro, namísto zla, to správné, namísto toho špatného, trvalé štěstí, namísto pouhého

pobavení. A vaše věčná odměna bude záviset na vašem rozhodnutí.

Prorok Boží řekl: ‚Lidé jsou, aby mohli mít radost – radost, která zahrnuje plnost života, život zasvěcený službě, lásce a harmonii v rodině a plodům poctivé práce – přijetí evangelia Ježíše Krista – jeho požadavků a příkázání.

Jedině v tom najdete skutečné štěstí – štěstí, které neodchází, když odejdou zástupy a vypnou se světla a hudba.“¹

Tato slova vyjadřují skutečnost, že náš život na zemi je správcovství času a rozhodnutí, které nám předal náš Stvořitel. Slovo *správcovství* nám připomíná Pánův zákon zasvěcení (viz např. NaS 42:32, 53), který má ekonomickou funkci, ale kromě toho je také způsobem, jak uplatňovat celestiální zákon v životě, jenž probíhá zde a nyní. (Viz NaS 105:5.) Zasvětit něco znamená vyčlenit to nebo to považovat za posvátné, věnovat to svatým účelům. Skutečný úspěch v tomto životě přichází tehdy, když zasvětime svůj život – to jest svůj čas a rozhodnutí – Božím účelům. (Viz Jan 17:1, 4; NaS 19:19.) Tímto konáním Bohu umožňujeme, aby

nás pozvedl k našemu nejvyššímu určení.

Rád bych se s vámi zamyslel nad těmito pěti prvky zasvěceného života: čistota, práce, úcta k vlastnímu fyzickému tělu, služba a bezúhonnost.

Jak ukázal Spasitel, zasvěcený život je život čistý. I když byl Ježíš jediným, kdo vedl bezhříšný život, ti, kteří k Němu přicházejí a berou na sebe Jeho jho, mají nárok na Jeho milost, která je učiní takovými, jako je On – nevinnými a bez poskvrny. Pán nás s nesmírnou láskou povzbuzuje těmito slovy: ‚Čiňte pokání, všechny končiny země, a pojdte ke mně a budte pokřtěni ve jménu mém, abyste mohli být posvěceni přijetím Ducha Svatého, abyste mohli posledního dne přede mnou státí bez poskvrny.‘ (3. Nefi 27:20.)

Zasvěcení tudíž znamená pokání. Musíme se zříci tvrdosti, vzdorovitosti a rozumového zdůvodňování, a na jejich místo musí nastoupit poddajnost, touha po nápravě a přijetí všeho, co Pán může požadovat. A právě toto král Benjamin nazval odložením přirozeného člověka, poddáním se nutkání Svatého Ducha a schopností stát se svatým „skrzesmíření Krista Pána“. (Mosiáš 3:19.) Takovému člověku je slíbena trvalá přítomnost Svatého Ducha, zaslíbení, na něž je pamatováno a jež je obnovováno pokaždé, když kající se duše přijímá svátost večere Páně. (Viz NaS 20:77, 79.)

Starší B. H. Roberts kdysi vyjádřil tento proces těmito slovy: ‚Člověk, který takto kráčí ve světle, moudrosti a moci Boží, přijme nakonec ono světlo, moudrost a moc Boží za své tím, že se s nimi spojí – a z oněch zářivých partíků utká božský řetěz, čímž se sám připojí k Bohu a Bůh k němu. Toto [je] podstata Mesiášových mystických slov: ‚Ty, Otče, ve mně, a já v tobě‘ – a ničeho více lidská velikost dosáhnout nemůže.“²

Zasvěcený život je život naplněný prací. Již záhy ve svém životě se Ježíš věnoval věcem svého Otce. (Viz Lukáš 2:48–49.) Sám Bůh je oslaven svým dílem uskutečnit nesmrtelnost a věčný život svých dětí. (Viz Mojžíš 1:39.) My se přirozeně toužíme podílet na Jeho díle s Ním, a přitom bychom si měli uvědomit, že každá poctivá práce je práce Boží. Slovy Thomase Carlylea: „Každá opravdová práce je posvátná; v každé opravdové práci, i když je to jen opravdová práce manuální, je něco božského. Práce, která je tak obšrná jako země, má svůj vrchol v nebi.“³

Bůh určil, aby tento život ve smrtelnosti vyžadoval téměř neustálé vyvíjení úsilí. Vzpomínám si na jednoduché prohlášení Proroka Josepha Smitha: „Neustálou prací nám bylo umožněno získati dostatečné živobytí.“ (Joseph Smith – Životopis 1:55.) Prací zaopatřujeme a obohacujeme život. Umožňuje nám přestat zklamání a tragédie smrtelného života. Těžce vydobyté úspěchy přinášejí uvědomění si vlastní hodnoty. Práce buduje a zušlechťuje charakter, vytváří krásu, a jejím prostřednictvím sloužíme jeden druhému a Bohu. Zasvěcený život je naplněn prací, někdy opakující se, jindy podřadnou, a jindy nedocenenou, ale vždy je to práce, která zdokonaluje, uspořádává, zaopatřuje, pozvedává, slouží a míří výš.

Poté, co jsem tak pochvalně mluvil o práci, musím dodat laskavé slovo o odpočinku. Právě tak, jako poctivá námaha dodává odpočinku své kouzlo, je hodnotná rekreace přítelem a stabilizujícím společníkem práce. Hudba, literatura, umění, tanec, činohra, sport – to vše může nabídnout zábavu, která obohatí život člověka, a dále ho posvětit. Zároveň však není třeba dodávat, že většina toho, co se dnes považuje za zábavu, je hrubé, neuctivé, násilné, ohlupující a plýtvá naším časem. Je ironií, že je někdy zapotřebí velkého úsilí na to, abychom našli hodnotný odpočinek. Když se zábava změní ze ctnosti na neřest, stává se ničitelem zasvěceného života. „Pročež, strážte se, ... abyste nesoudili, že to, co je zlé, je od Boha.“ (Moroni 7:14.)

Zasvěcený život respektuje jediný dar fyzického těla – božský výtvar podle obrazu Božího. Hlavním účelem smrtelného života je to, aby každý duch mohl takové tělo obdržet a aby se učil používat morální svobodu jednání v tělesné schránce. Fyzické tělo je také nezbytné pro oslavení, které spočívá jen v dokonalém spojení toho fyzického a duchovního, jak to vidíme u našeho milovaného vzkříšeného Pána. V tomto padlém světě bude život některých lidí bolestně krátký; někteří budou mít tělo znetvořené, poškozené nebo stěží schopné udržet se při životě; a přesto

bude pro každého ducha život dostatečně dlouhý, a každé tělo bude mít právo na vzkříšení.

Ti, kteří si myslí, že naše tělo není nic víc než výsledek evoluční náhody, nepociťují žádnou odpovědnost vůči Bohu ani nikomu jinému za to, co se svým tělem nebo svému tělu dělají. Avšak my, kteří máme svědectví o tom, že předsmrtelná, smrtelná a posmrtná věčnost je skutečná, si musíme uvědomit, že máme zodpovědnost vůči Bohu, pokud jde o tento vrcholný čin Jeho fyzického tvoření. Slovy Pavla:

„Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji.

Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“ (1. Korintským 6:19–20.)

Když si uvědomíme tyto pravdy, a také pokyny presidenta Thomase S. Monsona z letošní dubnové generální konference, jistě své tělo nebudeme hyzdit tetováním, ani ho nebudeme oslabovat drogami, ani ho nebudeme znečišťovat smilstvem, cizoložstvím nebo necudností.⁴ Naše tělo je nástrojem našeho ducha, a je proto důležité, abychom se o něj starali co nejlépe. Máme zasvětit jeho schopnosti službě a podpoře díla Kristova. Pavel řekl: „Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou.“ (Římanům 12:1.)

Ježíš ukázal, že zasvěcený život je život služby. Několik hodin před začátkem utrpení spojeného s Usmířením Pán pokorně umyl nohy svým učedníkům a řekl jim:

„Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývatí.

Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy činili.

Amen, amen pravím vám: Není služebník větší nad pána svého, ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal.“ (Jan 13:14–16.)

Ti, kteří nenápadně a uvážlivě konají dobro, jsou příkladem zasvěcení. Nikdo v dnešní době neztělesňuje tento povahový rys v každodenním životě lépe než president Thomas S. Monson. Vypěstoval si schopnost naslouchat, díky níž dokáže rozpoznat i to nejmenší našeptávání Ducha, které signalizuje, že někdo, komu může pomoci, něco potřebuje. Často je to skrze prosté skutky, které potvrzují božskou lásku a zájem, ale Thomas Monson zareaguje vždy.

Příklad téhož zasvěcení nacházím i v životě svého dědečka a babičky, Alexandera DeWitta a Louise Vickery Christoffersonových. Dědeček byl silný muž a byl zručný při stříhání ovcí v době, když ještě neexistovaly elektrické nůžky. Vypracoval se natolik, že řekl: „Za jeden den jsem ostříhal 287 ovcí, a možná by jich ostříhal přes 300, ale tolik ovcí jsme neměli.“ V roce 1919 ostříhal přes 12 000 ovcí a vydělal si asi 2 000 dolarů. Tyto peníze mu mohly pomoci významně rozšířit farmu a vylepšit dům, ale bratři ho povolali sloužit na misi v Jižních státech USA, a on toto povolání s plnou podporou Louisy přijal. Zanechal svou ženu (která byla tehdy těhotná s jejich prvním synem – mým otcem) a své tři dcery s penězi, které vydělal stříháním ovcí. Po svém radostném návratu o

dva roky později poznamenal: „Naše úspory nám vydržely po dobu celých dvou let, a ještě nám 29 dolarů zbylo.“

Zasvěcený život je život bezúhonný. Jsme ho svědky u manžela a manželky, „kteří s naprostou věrností ctí manželské smlouvy“.⁵ Jsme ho svědky u otce a matky, jejichž prokazatelnou prioritou je péče o jejich manželství a zajišťování fyzického a duchovního blaha jejich dětí. Jsme ho svědky u těch, kteří jsou čestní.

Před lety jsem se při rozdělování jednoho společného podniku seznámil se dvěma rodinami. Ředitelé, dva muži, kteří byli přáteli a členy téže křesťanské církve, tuto společnost založili před mnoha lety. Jako partneři v podnikání si zpravidla vyhovovali, ale jak zestárlí a na podnikání se začala podílet další generace, začaly vznikat konflikty. Nakonec se všechny strany rozhodly, že nejlepší bude

majetek rozdělit a vydat se vlastní cestou. Jeden z dvou původních partnerů vymyslel se svými právníky lest, díky níž si pro sebe při rozdělování podniku zajistil významnou finanční výhodu na úkor druhého partnera a jeho synů. Na schůzce obou stran si jeden ze synů postěžoval na toto nespravedlivé jednání a odvolával se na čest a křesťanskou víru prvního partnera. „Vy víte, že toto není správné,“ řekl. „Jak jste mohl takto někoho využít, a zvláště když se jedná o bratra ze stejné církve?“ Právník onoho prvního partnera opáčil: „Nebudte jako malé dítě! Jak můžete být tak naivní?“

Bezúhonnost není naivita. Naivní je předpokládat, že nejsme odpovědní Bohu. Spasitel prohlásil: „Otec můj mne poslal, abych mohl býti pozvednut na kříži; ... aby jako já jsem byl lidmi pozvednut, právě tak byli lidé pozvednuti Otcem, aby stanuli přede

mnou, aby byli souzeni za skutky své, ať byly dobré, nebo ať byly zlé.“ (3. Nefi 27:14.) Ten, kdo žije zasvěceným životem, se nesnaží využívat toho druhého, ale pokud vůbec k něčemu dojde, nastaví druhou tvář, a pokud má vydat suknici, dá i plášť. (Viz Matouš 5:39–40.) Spasitelova nejpřísnější pokárání patřila pokrytcům. Pokrytectví je nesmírně ničivé, nejen pro samotného pokrytce, ale také pro ty, kteří sledují jeho chování, zejména pro děti. Ničí víru, zatímco čestnost je úrodnou půdou, v níž seménka víry vzkvétají.

Zasvěcený život je něco krásného. Jeho síla a vyrovnanost jsou jako „velmi plodný strom, jenž je zasazen v dobré zemi u čistého potoka, kterýžto strom vydává mnoho cenného ovoce“. (NaS 97:9.) Zvláště významný je vliv zasvěceného muže nebo ženy na druhé, zejména na ty nejbližší a nejdražší. Zasvěcení mnohých, kteří nás předešli, a ostatních, kteří žijí mezi námi, pomohlo položit základy pro naše štěstí. Podobně i budoucí generace budou čerpat odvahu z vašeho zasvěceného života a budou si uvědomovat, že vám dluží za to, že mají vše, na čem skutečně záleží. Kéž zasvětime sami sebe, jako synové a dcery Boží, „abychom, až se zjeví, byli jako on, neboť ho budeme viděti takového, jaký je; abychom mohli míti tuto naději“ (Moroni 7:48; viz také 1. Janova 3:2), o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Man's Search for Happiness* (brožurka, 1969), 4–5.
2. B. H. Roberts, „Brigham Young: A Character Sketch“, *Improvement Era*, June 1903, 574.
3. Thomas Carlyle, *Past and Present* (1843), 251.
4. Viz Thomas S. Monson, „Připravenost přináší požehnání“, *Liahona*, květen 2010, 64–67.
5. „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, říjen 2004, 49.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

O tom, na čem záleží nejvíce

Pokud vám život, jeho uspěchané tempo či jiné obtíže brání [pociťovat radost], pak je možná teď ten správný čas k tomu, abyste se znovu zaměřili na to, na čem záleží nejvíce.

Je pozoruhodné, jak moc se můžeme naučit o životě, když studujeme přírodu. Například vědci se mohou podívat na letokruhy stromu a učinit odborný odhad týkající se podnebí a růstového prostředí před stovkami a dokonce i tisíci lety. Jedna z věcí, kterým se naučíme, když studujeme růst stromů, je ta, že během období, kdy panují ideální podmínky, rostou stromy obvyklou rychlostí. Avšak během období, kdy růstové podmínky ideální nejsou, se růst stromů zpomaluje a stromy věnují svou energii základním faktorům nutným pro přežití.

Teď si možná někteří z vás říkají: „To všechno je moc hezké a užitečné, ale co to má společného s létáním letadlem?“ Inu, dovolte mi to vysvětlit.

Byli jste už někdy v letadle a zažili jste turbulence? Nejčastější příčinou turbulencí je náhlá změna proudění vzduchu, která způsobí, že se letadlo začne propadat, vybočovat z kursu a naklánět se. Ačkoli letadla jsou stavěna tak, aby odolala mnohem větším turbulencím než těm, s nimiž se setkáte při běžném letu, mohou být turbulence i tak pro cestující znepokojující.

Co podle vás udělá pilot, když se dostane do turbulence? Začínající pilot si může myslet, že dobrou strategií je zvýšit rychlost, protože pak proletí turbulencí rychleji. To však může být špatné rozhodnutí. Profesionální piloti vědí, že existuje určitá optimální rychlost průletu turbulencí, která minimalizuje negativní účinky turbulence. A to ve většině případů znamená, že rychlost snížíte. Stejná zásada platí i pro zpomalovací prahy na silnicích.

Když tedy čelíme nepříznivým podmínkám, je dobrou radou to, že trochu zpomalíme, srovnáme kurs a soustředíme se na to nejdůležitější.

Tempo moderního života

Toto je prosté, ale velmi důležité ponaučení, které musíme znát. Možná nám to připadá logické, mluvíme-li o stromech nebo turbulencích, ale je udivující, jak snadné je ignorovat toto ponaučení, jde-li o uplatňování těchto zásad v každodenním životě. Když se zvyšuje stres, přicházejí potíže nebo nás postihne nějaké neštěstí, tak se příliš často pokoušíme udržet si totéž zběsilé tempo, nebo dokonce i